

Cuvântul lui Dumnezeu din Duminica după Înălțarea Sfintei Cruci

Intru în carte cuvânt. Glas de Păstor din cer iese din gura Mea. Sunt Fiul Tatălui Savaot și sunt Păstor. Cum nu stă râul din cursul lui și curge pe albia lui, așa nu stă cuvântul Meu din lucrarea lui, căci după ce îl cuvintez el lucrează, și de aceea trebuie pus pe pământ în cartea sa cuvântul Meu. Omul nu voiește să-l împlinească și să-l desăvârșească peste el, dar cuvântul Meu lucrează pe pământ cum nu se suie la mintea omului. El repară sau strică acolo unde omul nu-l împlinește peste el, dar cuvântul Meu cel grăit repară pe cele stricate de om și strică pe cele zidite împotriva Mea de către om, și nu se poate omul împotrivi cuvântului Meu cel rostit, ca să nu fie împlinit. Omul este împietrit și nu mai vede și nu-i mai este dat să vadă celui împietrit, sau să înțeleagă el pe cele de Dumnezeu lucrate, dar Eu, Domnul, repar pe toate câte omul le strică prin împotrivirea lui asupra lui Dumnezeu, Care pe toate le face și le așează după voia Sa.

Așez acum în carte cuvântul Meu cel rostit la vremea sa, căci am venit, fiilor, acum două săptămâni cu cuvântul și cu sfinții Mei și n-am găsit deschis ca să intru în carte, și am sărbătorit în cer între sfinți în ziua aceea pe Simeon Stâlplnicul, pe cel care și-a zidit scară spre cer și a stat sus pe ea până la trecerea lui între sfinți, iar în ziua aceea era început de an, așa cum cei ce-și zic creștini nu mai știu și nu mai au acest obicei.

Am pregătit atunci cuvânt ca să-l așez în carte și să grăim peste pământ, Eu și sfinții Mei, dar fiindcă n-am găsit deschis v-am rugat să-Mi dați ajutor să-Mi așez în cartea sa cuvântul care stă de atunci să fie așezat pe pământ și să lucreze el peste mulți apoi, să lucreze ca apa care nu stă din izvorârea ei și care curge și spală fără oprire albia pe care curge împropătând-o mereu. Iată cuvântul Meu rostit atunci și așezat acum pe pământ:

Eu sunt Cel veșnic, și sunt Calea, Adevărul și Viața. Eu sunt viața omului. Mă doare că nu vrea omul să știe că Eu sunt viața lui. Îi doare pe sfinți că toți oamenii uită să-i vadă și să se uite în viața lor cea din mijlocul oamenilor. E durere mare în cer din pricina oamenilor care uită de cei din cer, de cei veniți de pe pământ la cer. E durere în cer că nu știu oamenii începutul a toate și sfârșitul oricărui început, ca apoi să înceapă iarăși și să nu stea lucrarea lui, care iarăși începe.

S-au încumetat oamenii să umble la cele scrise să fie, să le schimbe pe cele ce nu se pot schimba. Sărbătoare de început de an creștinesc se aduce Domnului la începutul acestei luni, dar a venit omul îngâmfat și a socotit el și a schimbat el, ca să nu mai știe omul sărbătoarea începutului de an, și a pus-o el în alt timp și și-a făcut omul petrecere de sfârșit și de început de an după socotința lui, și n-ar fi fost atât de stricăcios aceasta dacă n-ar fi umblat el la cele neschimbate de la locul lor în timp. Și iată ce a făcut omul! A strămutat omul îngâmfat sărbătorile sfinților, a dat de la locul lor în timp datinile și zilele și toate tainele și puterile lor și le-a luat cu totul și le-a pus în alt loc în timp pe mai departe, și n-a făcut bine omul dacă a umblat să strice.

O, a venit pe pământ Dumnezeu-Cuvântul și a reparat El cu cuvântul Său cel rostit peste lucrarea cea stricătoare a omului potrivit lui Dumnezeu prin lucrarea lui. Te-am pregătit pe tine, poporul Meu, și te-am înștiințat că trebuie să așezăm la loc pe cele strămutate de om de la locul lor în timp. Tu M-ai primit și M-ai ascultat și am reparat Noi și cu voi și am așezat la locul lor zilele sfinților în timp, iar Eu vin acum cu sfinții și așezăm pe pământ zile de sărbători neschimbate, și iată câtă putere are cuvântul Meu, care-și face loc să grăiască peste pământ și să repare pe cele stricate de om, și de atunci tu M-ai ascultat, și Eu te-am ascultat, și unii pe alții ne primim când este ascultare de Dumnezeu.

O, au sfinții durere în cer, căci unde nu este ascultare de Dumnezeu pe pământ se strică multe și se repară greu apoi. În zi de început de an bisericesc și creștinesc, vin sfinții să grăiască peste oameni despre lucrarea mântuirii. Sfinții Mei au ca sărbătorit în ziua aceasta în mijlocul lor pe

Simeon Stâlpnicul, după numele lui bisericesc și după lucrarea vieții lui pe pământ, căci el s-a mutat din casa părintească în vremea tinereții și și-a făcut loc de stat pe o zidire subțire în lățime și mare în înălțime, patruzeci de coți, adăugând el mereu la ea, mai întâi șase coți, apoi iarăși șase, apoi zece și paisprezece și tot restul ei până la patruzeci de coți sus de lume, sus de pământul oamenilor, și de acolo ridica el rugăciuni mai sus, și pe mulți îi vindeca numai cu cuvântul, dar numai după ce aducea rugăciunea lui la Dumnezeu. Mai bine de patru sute de ani trecuseră de la venirea Mea cu trupul pe pământ prin nașterea Mea din mamă Fecioară, când a venit pe pământ cu viața sa acest ucenic al Meu, Simeon Stâlpnicul, cel care a trecut sută de ani cu viața sa pe lume și a căutat în toată vremea calea mântuirii, pe care cu rugăciune a cerut-o încă din tinerețea sa, și s-a văzut el apoi săpând pentru temelia unei zidiri, și apoi a ostenit și s-a odihnit, când glas ceresc i-a grăit de deasupra: Sapă, sapă mai adânc! Iar și iar a săpat el apoi, până ce iar a auzit glas cu poruncă de sus: Destul! Zidește acum, că fără de stăruință nimeni nu zidește nimic.

Când omul se duce la o serbare mare și mult dorită și mult așteptată de el, se duce cu sufletul la gură, cu inima plină de dor și de fior, dar când știe că într-o zi va sta față în față cu Domnul zilelor, nu-i mai este omului dor și fior. Iată cât s-a gândit acest sfânt la ziua când va sta în fața Domnului cu viața sa și cu lucrarea ei! El s-a ridicat sus, deasupra lumii și deasupra păcatului care-l îmbie pe om pe pământ, căci el s-a uitat cum a fost omul cel de la început, cum s-a lăsat îmbiat acela spre păcat și cum a venit apoi despărțirea lui de Dumnezeu, Care pe toate le ține în palma Sa. Sfinții Mei au fost cei care au luat povăț de la toate cele deslușite de Scripturi și au căutat apoi să lupte pentru viața lor cu Mine între oameni, căci viața pe pământ este grea și este amenințată de păcat, fiindcă la începutul lumii s-a lăsat peste oameni patima desfrânării, dragostea cea diavolească între om și om, și toată această stricăciune a venit pe pământ din pricina neascultării de Dumnezeu a omului cel de la început, iar sfinții Mei au plâns pe pământ pentru această stricăciune de peste om, și mult s-au nevoit împotriva ei, ba unii nu se spălau toată viața, și făceau aceasta ca să se apere de această patimă, care pătează dinspre om pe Domnul Cel curat, pe Domnul Cel sfânt, pe Cel ce suferă de șapte mii de ani de la om această neagră pată dintre om și Dumnezeu.

Am spus acum două mii de ani, și tot așa spun și azi: *«Eu milă voiesc, nu jertfă voiesc de la om.»* O, aștept milă de la om. Să-i fie omului milă de Mine, de durerea Mea cea de la păcatul lui, că l-am pierdut pe om din pricina poftei lui de păcat. O, ți-e poftă de păcat, omule, ți-e poftă mereu, dar milă de Mine nu-ți este, nu-ți amintești de ea ca s-o lucrezi între tine și Mine, că Eu plâng de șapte mii de ani pentru păcatul tău, cu care-L înșeli pe Dumnezeu și pe om. O, ia de la Mine povăț și luptă-te ca să scapi de păcat, căci păcatul te biruiește mereu, și tu nu lupti ca sfinții care au căutat în toată vremea lor de pe pământ calea mântuirii, calea Domnului, pe care este sfințenie și nu păcat.

O, dacă vrei, omule, să lupti și să te păzești de păcatul pânditor de peste tot ca să te capete de partea stăpânului lui, de partea diavolului, ai grijă cum umbli pe lume și prin lume, ai grijă, omule care cauți salvare, care alegi să lupti. O, dacă umbli, și mai ales dacă umbli printre oameni, pe lângă oameni, ține pe cineva în toată vremea pe lângă tine, ca să ai noroc împotriva păcatului desfrânării, pentru care omul se ascunde ca să-l facă. O, ascultă-Mă cum Eu te învăț, că dacă umbli singur îți dă diavolul de lucru, îți iese în cale și-ți dă de lucru minții și inimii apoi, așa cum a dat celor de la început, pe care doar i-a încercat din voia Domnului ca să le vadă Domnul alegerea pe care o fac ei, dar ei au ales neascultarea de El și s-au tras cu ea la întuneric și s-au pitit apoi de Dumnezeu, căci și-au simțit în ei rodul neascultării, păcatul, și au așezat ei atunci pe pământ patima desfrânării, cu care au luptat apoi veac după veac sfinții Mei, cei care au pedepsit în însuși trupul lor această patimă omenească și diavolească.

O, aveau sfială de Dumnezeu sfinții Mei. Se făceau mici de tot când își făceau nevoile pe pământ după ce mâncau. Se sfiau de Dumnezeu și de îngeri și de oameni și se lăsau în jos cât

puteau și se acopereau și nu-și atingeau trupul. O, nu făceau ei cum fac toți oamenii cei fără de măsură de sfială în fața lor înșiși și în fața Domnului, ci se păzeau sfinții Mei cu paza cea împotriva patimii care zburdă în oameni și își spuneau unii altora această învățătură sfântă, și nimeni nu știa această taină, pe care ei și-o împărțeau ca să fie prin ea păziți de păcat. Sfinții se lăsau în jos, iar oamenii stau în sus, și s-au deprins urât să facă această nevoie a lor pe pământ, pe pământul care poartă pe el toate păcatele și toate purtările cele fără de sfială ale omului față de pământ și de cer. Au fost între sfinți nevoitori mari dintre cei care nu se spălau toată viața, numai să nu-și atingă trupul, numai să nu se vadă sau să nu se știe goi înaintea Domnului, și luptau, sărăcuții de ei, luptau cu diavolul, luptau cu trupul și cu diavolul, căci diavolul lupta împotriva lor pentru că erau ei sfinții Mei, iubiții Mei, și pentru că Eu eram Iubitul lor, Stăpânul lor, înfricoșător la vedere pentru slava Mea cea mare, pe care atâția sfinți au avut dat s-o vadă. O, ce cuminți erau ei! Ce cuminție aveau înaintea lui Dumnezeu, a Celui nevăzut! O, unde pentru Mine, unde mai văd Eu această grijă mare la om împotriva diavolului, care îl luptă pe cel ce se alege pentru Mine pe pământ?

O, cât Mă doare când văd că în locașuri de biserici slujesc fariseii cu slujbă la altar! Sunt așezăminte multe pe pământ, și peste tot oamenii și-au zidit biserici de adunat laolaltă pentru Dumnezeu. Văd cu durere cum bătrâni și copii și văduve, doar ei se apropie de sfânta împărtășanie, dar cei tineri nu, căci așa știu ei datina, și se tem cei atrași spre păcatul trupului, se tem să se apropie cu tinerețea lor. Dar Eu, Domnul, întreb: te întreb pe tine, preotule care stai la altar cu potirul în mână, ești tu ceea ce nu sunt cei ce nu vin la biserică pentru că nu sunt așezați cu viața lor pentru cele sfinte ale Domnului? Și dacă nu ești și tu așezat, tu cum te duci acolo? Iată, ție îți cer mai-marii tăi să-ți iei femeie mai înainte să primești slujba de preot din mâna mai-marilor tăi, care sunt la fel ca tine, iar tu vezi cum nu vin la altar cei ce nu sunt bătrâni sau copii sau văduve, dar tu ești acolo. O, ce ai de spus când Eu te întreb asta? Ce au de spus cei care nu se duc la altar din pricina nepregătirii lor? Iată, mai sfinți sunt cei ce se numesc păcătoși și nevrednici, mai sfinți decât cei ce doar se arată vrednici de cele sfinte ale Domnului. Și atunci cum să facem socoteala? Cine face această socoteală pe pământ între om și om ca să fie dreptate?

O, iată, îi trebuie omului har de la Domnul ca să se facă sfânt și ca să se păstreze așa și ca să lupte așa cum au luptat sfinții, și plângând au luptat, și aveau har cei ce iubeau așa. Sfinții Mei au în sărbătoare în cer pe Simeon Stâlpnicul, pe cel știut de istorie cel dintâi stâlpnic care s-a despărțit de lume suindu-se sus, deasupra ei, și viețuind așa cu viața sa. Cu ardoare doresc sfinții să grăiască peste pământ acum prin glasul celui sărbătorit în ziua aceasta între sfinți. Bine-cuvântată să fie grăirea sfinților Mei prin purtătorul de cuvânt pentru cei sfinți, pentru cei din cer. Amin.

— *Stăm înaintea Ta, Doamne, stăm ca și pe pământ înaintea Ta, cu sfială stăm și în cer înaintea Ta, căci cu sfială ne-am purtat față de Tine pe pământ, Doamne al slavei. Înfricoșătoare Îți este slava, că este mare, Doamne, iar cei ce au văzut din ea s-au înfricoșat și au trăit așa pe pământ înaintea Ta și s-au luptat să nu-ți umbrească slava între ei și Tine, s-au luptat din răspuțeri, dar de Tine nu s-au despărțit nici măcar din pricina păcatelor lor, o, Doamne.*

Am fost călăuzit de Duhul Tău pe pământ ca să las o pildă între oameni. Am căutat de tânăr calea mântuirii, că n-am iubit lumea, o, n-am iubit-o, Doamne, fiindcă așa ai voit Tu cu mine pe pământ. Nu știam unde să caut: în sus sau în jos, nu știam cum să-ți plac Ție mai mult. Am început să sap și să mă umilesc săpând în jos ca un om, iar Tu m-ai umbrit cu harul Tău în vremea trudei mele și m-ai povățuit să sap în sus, să zidesc ceea ce am săpat în jos, și cu aceeași trudă să lucrez. M-am suit sus apoi, după ce am zidit în sus cât am săpat în jos, și am rămas acolo cu viața mea, iar Tu m-ai umbrit și m-ai arătat oamenilor, și se cutremurau cei din vremea mea când ve-deau cât călcam peste mine și cât Te înălțam pe Tine în mine, bunul meu Povățuitor, milosule Stăpân al umilinței mele. O, mult, mult de tot trebuie să muncească omul pentru calea

lui cea mântuitoare, de lume și de trup izbăvitoare, o, Doamne. O, puțin, puțin de tot muncește omul pentru Tine ca să-i dai Tu apoi și mântuire.

M-ai făcut apostol peste oameni prin viața mea cea pentru Tine zidită cu trudă de nevoie mea înaintea Ta, Doamne. O, cum să povățuiesc mai sfânt pe om ca să ia cu bărbăție și cu frică de Dumnezeu lucrarea lui cu Dumnezeu și pentru Dumnezeu? Tu pentru Tine ai zidit omul, nu pentru el l-ai zidit, Doamne. A lepădat omul încă de la început ursita lui cea de la Tine și s-a făcut slujbaş păcatului din el, stârnit în el prin neascultarea lui de Tine, Făcătorule a toate, văzute și nevăzute câte sunt.

Începutul sfinților stâlpnici am fost pe pământ înaintea oamenilor, și am venit la Tine și la sfinți odată cu începutul anului creștinesc și duhovnicesc, în ziua întâi a lunii întâi din an. Am venit rod copt și m-ai așezat pe masa Ta, la masa Ta cu sfinții și văd din cer pe pământ acum împreună cu sfinții Tăi, cu toți cei care văd cu Tine din cer pe pământ peste tot.

O, mare este lucrarea Ta de azi, mare, Doamne, și se cutremură sfinții de măreția ei din cer și de pe pământ. Ești atât de blând pentru apropierea Ta cu omul când vii și cuvintezi cu glasul Tău de azi. Bland, Doamne, bland față de măreția Ta, văzută de sfinții Tăi. O, ce mare este slava Ta în cer și pe pământ, slavă pe care omul n-ar putea s-o privească și să nu se prăbușească sub ea! Tu însă ești atât de blând, atât de bun și bland, atât de mic Te lași, pe cât ești de mare, o, Doamne, și iată, vii pe pământ cuvânt și grăiești cu omul așa cum grăiai și în rai, și dai de știre cuvântul Tău, care trebuie ascultat de om, Doamne.

Voi, cei care doriți după Domnul pe pământ, luați aminte la glasul Domnului și nicidecum la glasul vostru. O, nu faceți ca omul cel din rai, care în loc să-L asculte pe Domnul a ascultat de om, și unul pe altul s-au tras cei doi dinaintea Domnului și au căzut pe pământ apoi, și e de lu-crat mult cu viața ca să l-o dați înapoi Domnului, de la Care o aveți în dar, și pentru care Îi sunteți Lui datori cu viața. O, ascultați glasul Domnului! Vine Domnul pe pământ cuvânt. Pentru voi vine. Vine Domnul să vă scape de întuneric și de păcatul cel întunecat. Lăsați-vă temple sfinte să fiți cu trupul vostru, că are Domnul nevoie de odihnă în voi. Luptați lupta cea pentru viața de sus în voi și nu dați de la voi lupta, că e scumpă viața și prețul ei, e cât vecia de scumpă viața pusă de Domnul în om. Ridicați-vă deasupra lumii și a duhului lumii. Se poate aceasta prin voință, căci lumea este numai păcat. Mângâiați-vă trupul cu uneltele aspririi cea împotriva vrăjmașului omului, și mângâiați-vă duhul cu blânda adiere a Domnului și cu darurile Lui cele scumpe. Și, în sfârșit, mângâiați-vă sufletul, mângâiați pe Domnul în voi, pe Cel de la Care aveți viața în trup. Trupul omului a căzut din rai pe pământ acum șapte mii de ani, iar pe pământ e război, e front de luptă asupra vieții cea de sus a omului, dar voi, oameni, nașteți-vă de sus și veți fi de sus și veți birui în război împotriva armelor vrăjmașe, căci Domnul a biruit pentru voi.

O, pace Ție, Doamne! Pace de la noi, Doamne! Sfinții Tăi se poartă cu Tine între cer și pământ. Suntem cu Tine în văzduh, pe nori de îngeri, și e mare slava Ta. Fericirea mea e mare acum. Slavă Ție pentru ea, iar eu o împart cu frații mei, cu sfinții Tăi în cer acum, și-Ți cântăm toți slavă! Amin.

— O, ce frumos! O, dacă s-ar deprinde și omul de pe pământ cu acest frumos, cu Domnul și cu sfinții în petrecere cerească pe pământ! E mult de luptat și e frumos în luptă, o, sfinți iubiți ai Mei, dar oamenii nu știu acest frumos. O, nu știu oamenii despre început și despre sfârșit și iarăși despre început.

Sunt plin de așteptare după om. E lungă vremea așteptării Mele. Voiesc să fie frumos pe pământ ca și în cer, și trebuie să se ivească acest început, că-Mi este dor. Amin.

Pace ție, poporul Meu! În a doua zi a praznicului crucii Mele, în zi de duminică am așezat în carte cuvântul care a stat în Mine pregătit pentru acest început, pentru înnoirea anului. Ai grijă, fiule, să împarți peste pământ acest cuvânt de sărbătoare și de învățătură pentru mântuire.

O, fiule poporul Meu, ține-Mă, fiule, în pieptul tău, unde Eu voiesc să locuiesc, că nu știu oamenii durerea Mea și pribegia Mea cea de șapte mii de ani pe urma omului care M-a smuls din

el, și a rămas golul acesta în om și în Mine, gol pe care omul n-are cum să-l umple decât cu Dumnezeu, cu Cel ce l-a zidit pe om ca să aibă Domnul casă pe pământ. Iată, sunt fără casă. Îmi sunt dușmanii în casă, iar Eu afară pribeag. Voiesc să-Mi iau înapoi casa și să fac curat în ea și să așez în ea slava Mea. Voiesc să repar pe cele stricate de om. Cuvântul Meu repară sau strică acolo unde lucrează omul, și nu se poate omul împotrivi cuvântului Meu cel rostit. Amin.

Cuvântul Meu Mă aduce pe pământ ca să lucrez prin cuvânt, ca la început. Slava Mea se odihnește acum, după ce am lăsat sarcina jos, că am pus în carte cuvântul Meu care a așteptat intrarea sa, și va fi el împărțit peste pământ. Amin, amin, amin.

15/28 septembrie 2014